73ste Jaargang — Nr 32. Zaterdag 13 Augustus 1927

AANKONDIGINGEN.

Prijs per regel ....fr. 1.00
Tusschen Allerlei- in Provincie nieuws ....fr. 2.00
Vonnissen en doodsberichten ......fr. 3.00

Kleine Aankondigingen :
van 1 tot 4 regels ....fr. 2.50
Elke regel meer ....fr. 0.25
Voor meer dan één inlassching, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor *Donderdag* middag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE :
Drukkerij COLLEE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN
Postcheks rekening n. 84855.
Telefoon 12

Abonnementprijs : fr. 12.50 per jaar, vooraf betaalbaar.
25 centiemen het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

TONGEREN, 13 Augustus 1927.

O. L. V. Hemelvaart.

Zalige dag ! dag van verblijden en juichen ! Hemelvaart ! onze goede Moeder die de verrotting van het graf ontgaat : alleluia! die hemel en de aarde verkondigen haren lof.

Het was billijk dat degene die moeder was van God zelve, zij in wier schoot het goddelijk lichaam van Jezus door de bijzondere werking van den H.Geest gevormd was, dat zulke vrouw toch in het graf niet zou vergaan, maar van aan de dood en in hare ziel en in haar lichaam glorieus zou zijn : wat ! de vrucht uws lichaams zou in den hemel verheven blijven en zijne moeder zou in een hoekje der aarde met de overige zondaars gemengeld blijven : ja,met de zondaars zoo zou nog de schande vermeerderen ; zij immers was onbevlekt ontvangen, nooit van den eersten oogenblik harer geboorte had eenig kwaad hare schoone ziel bezoedeld en bij haar afsterven was hare ziel nog sierlijker dan op 't oogenblik harer schepping en dat maagdelijk lichaam was zoo rein als een meesterstuk van God maar zijn kan. Neen ! neen ! voor haar 'n was het vonnis niet door God over den zondigen mensch uitgesproken, zij zou niet sterven en de straf der zonde ondergaan.

Hoe moeten onze harten dan niet juichen en van geluk trillen ; wij hebben immers Maria als moeder op het kruis gekregen en de kinderen zijn gevoelig aan de eerbewijzingen aan hunne moeder aangedaan : ja, heden zullen de bedevaartplaatsen, waar onze moeder zoo dikwijls toont dat zij voor hare kinderen zorgt, door honderden en duizenden christenen bezocht worden ; eenigen uit dankbaarheid anderen uit droefheid en nood, die zich onder de bescherming van Maria komen stellen. Zij is immers ten hemel geklommen en daar leeft zij allerdichtst bij den gever aller goed en haar moederwoord vindt nog uitgang bij den goeden Zoon, die op verzoek zijner moeder zijn eerste mirakel deed. Juicht dus christene scharen, op dezen blijden dag, en betrouwt op Maria : zij hoort ons, zij vraagt en bekomt.

Doch wij mogen geene ondankbare kinderen zijn 't ware immers de grofste ondankbaarheid alles over te laten aan Onze Lieve Vrouw, en zelve alles te verwaarloozen, ongevoelig te zijn aan zijne plichten : 't ware hemeltergend te vereischen dat Maria op het eerste woord zou moeten gereed zijn om ons te helpen en zelve aan hare stem niet te beantwoorden die ons uitnoodigt om ons leven te richten naar godsvrucht en deugd, gelooven en hopen en bidden dat moeten wij : maar zelf werken dat is nog eene groote plicht : wij zullen maaien 't geen wij gezaaid hebben. God geeft wel den wasdom, maar 't is aan ons van het zaad te werpen en het te verzorgen in zijn opgroeien. De hand aan 't werk en de herten hoog ; dat moet onze leuze zijn.

Ouders, School en Kerk.

In al de dag- en weekbladen word geschreven voor of tegen de private scholen. De socialisten noemen de vrije katholieke scholen : « strijdscholen, opgericht om als werktuig te dienen voor politieken en socialen strijd » (Volkswil 6 Augustus l.l.)

Wij gaan een eenvoudige beschouwing maken en zien hoe er dient gedacht en gewerkt te worden.

De school vervangt de ouders. Wat zijn de ouders aan hun kinderen verschuldigd en bijgevolg waarmede moet de school dus rekening houden ? Hoe onsamenhangend het ook moge klinken bij 't eerste hooren, hier wordt de groote mijlpaal in 't leven geplaatst ; de kerk. De kerk heeft hier tusschen te komen, haar recht te doen gelden en ook haar werk uit te voeren. Hunne kinderen op te leiden is het natuurrecht en de natuurplicht van de ouders. Doch zoodra we gedoopten opkweeken wordt het natuurlijke dieper ingescherpt, wordt het duidelijker en verhevener, want het kristelijke staat niet buiten ons leven maar midden er in ; of beter, ons gewoon natuurlijk leven met al zijn verrichtingen en al zijn verplichtingen wordt verhoogd en gedragen door ons christelijk leven. En allen, zonder uitzondering zijn geroepen om in den schoot der katholieke Kerk dit christelijk leven door het Doopsel te beginnen, zoodanig dat er buiten de Kerk en haar leven geen zaligheid mogelijk is.

Nu, wie aangenomen kind is geworden van God en de Kerk door het Doopsel moet ook de plicht, die dit kinderschap meebrengen, strikt nakomen.

Gij ouders hebt 'n taak van hooger hand ontvangen. Toen gij uw kind ter doopvont hebt gedragen hebt ge in het kind een diamant ontvangen, die ge moest bewaren en dien ge moest rein en gaaf vagen wanneer hij werd ten toon gesteld en 't stof van de straat er op viel. Door het Doopsel heeft de Kerk u een schat toevertrouwd waarvan ge hoeft rekenschap te geven.

Zoo de ouders nu niet alle zorgen kunnen wijden aan het gaaf houden en schoonmaken van een deel van dien schat, maar een deel van hun zorgen overgeven aan anderen, het recht van de Kerk gaat niet teloor. Waar de ouders hun kinderen naar school zenden daar blijft het recht van de Kerk op het kind bestaan. Want de Kerk heeft de ouders de plicht opgelegd hunne kinderen christelijk op te brengen ; daar nu de ouders een deel van hun taak laten uitvoeren door de school, daar heeft de onderwijzer het recht niet, zich te onttrekken aan de taak van de ouders, namelijk : kinderen op te leiden volgens het leven en de wetten van de Kerk, kinderen op te kweeken tot Gods glorie. Dus kunnen we onbevangen spreken van het recht van de Kerk in de school. En wie zegt dat in naam van deKerk onzekere dogmas worden geleerd en het verstand van de kinderen wordt achterlijk gehouden, lastert en spreekt als een onnoozelaar die niet weet waarvan er spraak is.

Niemand mag de Kerk pretentieus noemen, of willen roepen : « waarom voert zij het hooge woord in de school ? of nog : men moet de Kerk niet laten betijen anders wordt ze te oppermachtig...

Recht is recht en tegenstrijdelijken verkracht het niet. Wie het edelste recht heeft mag luidst spreken, maar men moet steeds andermans goed eerbiedigen en zelfs anderen helpen er boven op te komen.

Om de huidige mentaliteit als ware de Kerk best misbaar overal en als mocht de staat of een zekere geweldadige macht zich overal maar opdringen zonder omzien, hebben we willen betoogen, alleen dit :

De Kerk heeft recht haar woord te zeggen in de school, omdat de school de plaatsvervangster is van de ouders en omdat de ouders de plicht hebben hun kinderen op te voeden naar de regels van de Roomsch-katholieke Kerk.

Aan U ouders, het te doen gelden : of de Kerk haar recht.... of de Kerk onderdrukt! In de uitdrukking zal de Kerk niet uitsterven, want ze is eeuwig ; en het kwaad kan maar vallen op haar onderdrukkers en op hen die haar recht verkwanselen. Ouders denkt aan het recht van de Kerk en waakt er over dat uw kinderen op school de leer van de Kerk vernemen en haar zedenregel volgen !

De bestendiging van het duur leven.

Wat moet men denken over loonsverhoogingen gesteund op de verhooging van het indexnummer ? Dat is de vraag die een Brussesch blad over eenige dagen stelde.

Naar luid van de syndikale eischen zou iedereen zich inbeelden dat die loonsverhoogingen voor doel hebben de arbeiders in staat te stellen niet te lijden onder het klimmen der levensduurte. Het eene verschijnsel lokt het andere uit ; volgens de aldus gestelde thesis is het, omdat het indexnummer klimt, dat de loonen moeten omhoog gaan.

Dat is 't wat alleman gelooft, maar nu blijkt het wel dat alleman zich bedriegt. Inderdaad, in eenen « Oproep aan de werkheden » verspreid door de « Union des Coopératives du Centre » kan men het volgende lezen :

« De Patroonsvereeniging heeft opnieuw » besloten ons slag te leveren, door het » stichten van magazijnen in de groote ge» meenten van onze nijverheidsstreek, met » het eenig doel koopwaren beneden den » gewonen prijs te verkoopen **om het stijgen » van het indexnummer te beletten**, dus » om u de loonsverhooging niet toe te » staan, waarop gij recht hebt ».

Denkt men niet te droomen ? Het leven minder duur maken is een misdrijf omdat het belet dat het indexnummer stijge. In andere woorden : de loonsverhoogingen worden niet gedaan om den arbeider in staat te stellen de klimmende lijn van den index te volgen. 't is de index die klimmen moet om den werkman toe te laten loonverhoogingen te bekomen ! ! !

We staan waarlijk op een goed boeksken met dergelijke opvattingen, die het duur leven bestendigen, niet alleen voor hen die van de wetten van het indexnummer genieten, maar vooral voor diegenen voor wie dat indexnummer een doode letter is.

Dank aan het klimmen van dit indexnummer betalen zij eetwaren, kleederen, meubelen, al wat zij noodig hebben 8, 9, 10 maal duurder dan in 1914, dan terwijl hun salaris ten hoogste 4 of 5 maal is geklommen.

Het indexnummer is zoo pas geen vijf punten geklommen of alle prijzen gaan omhoog : 't is alsof ze gelijk op den loer liggen naar dat indexnummer om alweer meer te vragen.

En de schrijver van bewust artikel citoyen Vienne vindt dit alles overheerlijk. Het indexnummer mag niet dalen, ge moogt niets aanwenden om het te doen dalen roept hij, want zulke daling zou de loonsverhoogingen tegen houden.

Bij nader onderzoek redeneert citoyen Vienne die bestuurder is eener cooperatief, van zijn standpunt als bestuurder nog zoo slecht niet ; anders gezegd, hij redeneert gelijk al diegenen die in het klimmen van het indexnummer de gelegenheid vinden om te recht of niet terecht den prijs der eerste levensbehoeften maar altijd te doen klimmen. Meneer staat aan het hoofd eener cooperatief die zoogezegd voor doel heeft de menschen de waren aan beteren prijs te verschaffen dan de gewone neringdoener, maar waar de verbruiker voor geen frank koopt, of er gaat een percent af voor de partijkas.

Doch hoe hooger de prijzen klimmen, hoe meer brengt dat percent op ; bijgevolg is het indexnummer, dank aan 't betwerk de prijs der waren voortdurend klimt, voor citoyen Vienne en zijn maats de schoonste uitvinding die zij droomen konden, iets voor wiens behoud zij willen strijden tot hunnen laatsten adementocht. Klimmen moet hij, klimmen zal hij, dat is de leuze van meneer den citoyen.

***

Men besluite uit die beschouwingen niet dat wij de socialisten of den socialistischen minister aansprakelijk stellen voor het klimmen van het indexnummer ; wij wijzen enkel op de mentaliteit van de socialistische leiders.

Wij weten heel goed dat het klimmen der prijzen van eerste levensbehoeften niets anders is dan het op peil komen met de prijzen in andere landen.

Wij weten ook dat, al is de Fransche frank meer gerevaloriseerd dan de onze de voedingswaren in Frankrijk daarom niet goedkooper zijn dan hier en sommige zooals het brood, zelfs duurder.

Maar wat wij ook weten is dat de prijs der gefabrikeerde waren steeds klimt omdat de loonen steeds stijgen, en dat men dus all, pogingen tot verlaging der prijzen van mondsbehoeften heel goed kan toejuichen, zonder het belang van den werkman te schaden.

Want, wat hebben zij aan hooger loon, als de prijzen toch voortdurend klimmen ? Van een anderen kant, wie laat er nog wersen uitvoeren ten gevolge van den immer stijgenden kost der dagluren ?

Niet de beweging voor steeds hooger loon brengt ons op dreef, maar de beweging om in de mate van het mogelijke het leven goedkooper te maken. Daar komt citoyen Vienne nu tegen op en dat is de eenige reden onzer opmerkingen.

BUITENLAND

AMERIKA.

Een roerend huwelijk in extremis. — Een korte tragische liefdehistorie vertelt de « Daily Chronicle » van den 21 jarigen G. E. Hart en miss Rebecca Talbot.

Als kinderen hadden zij met elkaar gespeeld en bijna zonder dat zij het wisten was die vriendschap gegroeid tot een innige liefde. Toen dan ook Hart eindelijk een vaste betrekking had gekregen werd alles in gereedheid gebracht voor het huwelijk.

Een longontsteking sloopte in een minimum van tijd den krachtigen jongeman en toen Hart voelde dat zijn einde nabij was, verzocht hij den geestelijke van het ziekenhuis dat hem de gunst zou worden verleend zijn naam te geven aan haar die hem uitverkoren was.

De dood naderde met rasse schreden en de geestelijke moest voor den dood aan het ziekbed komen staan.

Overeenkomstig een decreet dateerende uit den tijd van Henry VIII kan slechts de aartsbisschop van Canterbury onder dergelijke omstandigheden verlof tot het huwelijk geven en dit geschiedde met opheffing der bepaling, dat huwelijken voor drie uur des middags moeten zijn gesloten. De geestelijkheid deed afstand van het haar verschuldigde recht van twintig pond en de directeur van het ziekenhuis betaalde de vijf pond zegelrechten.

Nauwelijks had Hart de kracht om antwoord te geven op de gebruikelijke vragen toen om zes uur des avonds de geestelijke dit huwelijk inzegende in de ziekenzaal en aldus den laatsten wensch van den stervende vervulde. Vijf dagen later was mrs. Rebecca Hart weduwe.

OOSTENRIJK.

De minnaar in de ijskast. — Uit Wels in Boven-Oostenrijk, wordt gemeld dat een vijftigjarige slager, die met een jong meisje in het huwelijk was getreden, zich op een eigenaardige wijze op den minnaar zijner jeugdige vrouw heeft gewroken. In zijn slaapkamer liet hij namelijk een groote ijskast bouwen. Toen de kast gereed was deelde hij zijn vrouw mede, dat hij op reis moest. Dienzelfden nacht kwam hij echter onverwacht terug, zoodat de vrouw, naar hij terecht had verondersteld, geen anderen uitweg wist dan haar minnaar in de ijskast te verbergen.

De slager deed alsof hij niets kwaads vermoedde en legde zich ter ruste, nadat hij eerst de ijskast had afgesloten en den sleutel had verborgen.

Eerst den volgenden ochtend bevrijdde hij den minnaar die intusschen reeds het bewustzijn had verloren en half bevroren was, zoodat hij naar het ziekenhuis moest worden overgebracht. Hij heeft besloten tegen den slager een aanklacht in te dienen wegens wederrechtelijke vrijheidsberoeving en het toebrengen van lichamelijk letsel.

RUSLAND.

De roode folteraars. — Geen land ter wereld waar zulke [illegible] gepleegd worden als in Rusland. Als de roode[n] iemand bekentenissen willen ontrukken, gaan zij voor geen gruwelen achteruit. Te Solovki hebben de kommunisten een kamp dat zij zelf de hel noemen en waar duizenden priesters, officiers en burgers moeten [illegible] dat zij dan hun [illegible] gebleven.

De gevangenen worden [illegible] een paal in de zon gebonden, welke [illegible] [illegible]. De zwakken bezwijken en de sterken kunnen na de foltering noch liggen of zitten. [illegible] Men heeft te Solovki [illegible] steenen zak. Dit is een soort van [illegible] meter hoogte op een meter [illegible]. Er is een smalle opening.

« Hoe wilt gij er [illegible] hoofd en langs de voeten ? » vraagt [illegible] het antwoord van het slachtoffer, [illegible] op het hoofd [illegible] [illegible]. Na een week [illegible] [illegible].

De [illegible] worden [illegible] Malsam [illegible] van Solovki [illegible] [illegible] den kleedrand, de warme [illegible] het kokend [illegible].

De [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] den [illegible] [illegible] het hoofd. Het [illegible] [illegible].

Het [illegible] [illegible] den steenen zak. De gefolterden zitten met het hoofd tusschen de knieen ; ze kunnen zich niet leggen of niet staan. De wanden van het kelderken zijn met kork bekleed om de gevangenen te beletten zich den schedel tegen den muur te verbrijzelen.

Wat nog gedaan wordt, is het schedelmeten. Men spant de slachtoffers een koord rond het hoofd en men haalt dien band vaster en vaster aan bij middel van een nagel die koord steeds meer te doen spannen. Die foltering is erger dan het afstroopen der hoofdhuid, zooals bij de roodhuiden gedaan wordt.

Andere tergerijen zijn : naalden onder de nagels steken ; ondervragen met den revolver op het hoofd der ongelukkigen gericht, brandmerken met gloeiende ijzers, bajonetsteken en stokslagen. Kameraad De[illegible], hoofd van de folteraars te Toula, vindt er zijn plezier in de veroordeelden de haren uit het hoofd te rukken, hun de tanden uit den mond te slaan, hun ribben in te drukken.

CHINA.

Brutale behandelingen van Belgen. — In de « [illegible] Times » wordt een dramatisch avontuur verhaald waarvan wij hieronder de [illegible] [illegible] mededeelen. Dit verhaal geeft eens te meer [illegible] van de groote brutaliteit der Chineesche opstandelingen.

Onder de lieden die [illegible] Cheng-Chow hebben kunnen vluchten, bevonden zich heer en mevr. Coole en hunne vier kinderen, Dr en mevr. Renard ; heer en mevrouw Brasseur ; heer en mevr. De Becker en hun kind ; heer en mevr. De [illegible] allen Belgen in dienst van den [illegible] van Kong-Hai naar Cheng-Chow.

De troepen der Sudisten behandelden onze landgenooten met [illegible] brutaliteit.

Nadat de ongelukkigen [illegible] pogingen hadden aangewend, om de noodige paspoorten te bekomen, kozen zij eindelijk [illegible] toelating om zich naar de kust te begeven. Deze reis was gevaarvol en allerpijnlijkst. De reizigers werden vervoerd in veewagens, die men met [illegible] gereinigd had en waar de [illegible] werden [illegible] als beesten. In de haven van Tabe hadden onze landgenooten de grootste moeite om een boot te vinden die naar Tientsin zou varen. Toen zij eindelijk een [illegible] [illegible] en overeenkomst de reis ondernomen hadden, bemerkten zij plots dat men hen achtervolgde.

Dra zagen zij maar al te duidelijk in, dat de kapitein van hun boot overeengekomen was met een groep plunderaars, die weldra het vaartuig hadden ingehaald.

Toen grepen er wilde tooneelen plaats. Wijl de mannen met nooit geziene brutaliteit werden afgetroefd en schandelijk gestolen, stroopte men de vrouwen rukte ze van links naar rechts en rooide juweelen en al wat waarde had.

[illegible] alle bloedvergieten te voorkomen, werden door de vluchtelingen alle juweelen en al het geld de bandieten ter hand gesteld.

Gedurende gansch den [illegible] duurtijd der bandietenlaad, waren de vrouwen en de kinderen bewonderenswaardig kalm. Wijl de schurken wild doorelkaar liepen en alles namen wat hun beviel, Coole heel kalm de [illegible] warm gemaakt voor haar kindje juist alsof er niets verschrikkelijks geschieden zou. Doch zoodra de bandieten het schip verlaten hadden, waren de overspannen zenuwen der ongelukkigen als gebroken, en al weenend en snikkend vielen zij in elkaars armen.

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 12 —

HET KASTEEL DER AFGRONDEN.

Plotseling hield hij zijn paard in en luisterde. Er drong een klagend geluid tot hem door. Van welken aard die smartkreet was, hadde hij niet kunnen zeggen, doch nem hoorend gevoelde hij eene hevige ontroering. Dezelfde doffe klaagtoon werd herhaald, en ditmaal begreep de jonge man van welken kant hij voortkomen moest. Vlug uit zijn rijtuig springend, liep hij naar de sloot en poogde in het gras en tusschen de bladeren die het bedekten, iets te onderscheidden. Doch ongetwijfeld begreep het gewonde schepsel dat er hulp opdaagde, want er steeg in Remy's onmiddellijke nabijheid een doodskreet op.

— Daar is het ! zei hij, daar.

En op den kant der gracht neerknielend, stak hij de hand uit.

Zijn vingers raakten een ruwen pels aan, en een sekonde nadien likte de tong van een hond flauwtjes de naar hem uitgestoken medelijdende hand.

Posquères hield van de dieren zonder overdrijving, doch met het menschelijk gevoel dat ons aanspoort een lijdend wezen, van welk ras het ook wezen moge, bij te staan en te verlichten.

De oogen van den jongen man gewenden aan de schijnbare donkerheid van de sloot, doch om zekerder te zijn, nam hij licht en zag.

Al aanstonds bemerkte hij een grooten rossen herdershond ; er was een breede wonde aan zijn hals te bespeuren en zijn ruige haren verdwenen onder de geronnen bloedklonters. De blik van den hond ontmoette dien van Posquères van dat oogenblik af was de redding van het dier beslist.

Zooals allen die veel hebben gereisd en voor wie het noodzakelijk wordt eenigszins met de geneeskunde vertrouwd te zijn, kon de jonge man eene wond verbinden en een gekwetste de eerste zorgen toedienen. Hij wikkelde zijn zakdoek om den hals van den hond, trok het verband met zijn das stevig aan, hief vervolgens het lichaam van 't arme dier op en lei het in zijn victoria.

Zijn licht weder opnemend ontwaarde hij een klein voorwerp dat eerst aan zijn blik ontsnapte. De stalen sluiting, schitterend onder den schijn van de kaars gaf aanleiding dat Posquères het in 't gras onderscheidde.

Zonder nog te weten waarom bracht Remy het sierlijk aanteekenboekje terstonds in verband met den gekwetsten hond.

Hier kon geen sprake zijn van een ongeluk. De keel van het beest was half doorgesneden en hij die deze wreede daad verrichtte werd er gewis door vrees of woede toe gedreven.

Posquères borg het boek in zijn zak ; bekommerd geworden om zijn dubbelen vondst en ongelukkig het gewonde dier degelijker zorgen te wijden bereikte hij spoedig La Ferté.

Er scheen geen licht meer door de vensters ; het stadje sliep zonder droomen met gesloten blinden en neergelaten jaloezien.

Het was nochtans niet later dan half twaalf. Een oogenblik dacht Posquères bij een apotheker aan te kloppen en hulp te vragen voor den vriend dien de Voorzienigheid hem toezond ; doch hij zei bij zich zelf dat niemand iets meer en beter doen kon dan hij zelf, en besloot niemands rust te storen.

Overigens vermoedde Posquères een soort avontuur in het vinden van den stervenden hond en het blauwe zakboekje. Alvorens iets te zeggen, voelde hij zich door nieuwsgierigheid aangegrepen, het agenda te openen en hem misschien den sleutel van een geheim te vragen.

Een ingeslapen jongen wachtte in het hotel « Het Everzwijn », de onwaarschijnlijke aankomst van een reiziger af en die reiziger was daar.

Hij verzocht dat zijn paard naar behooren zou worden behandeld ; vervolgens nam Posquères een in een reisdeken gewikkeld pak en klom de trap op die naar de kamer leidde waarin hij den nacht moest doorbrengen.

De knecht volgde hem. Na lucifers, eene kaars en een glas water met suiker op zijne tafel te hebben geplaatst ging hij weder heen.

Remy spoedde zich naar het arme dier, onderzocht opnieuw de wonde, wiesch ze uit, en overtuigd dat de hond zijn wonde overleven zou, voelde hij zijn hart van een grooten last bevrijd.

Hij lei zijn kostganger met voorzorg te slapen en stopte hem warm onder een deken ; Posquères nam hierop het blauwe aanteekenboekje waarin de letters T en D in relief prijkten.

Er viel een fotographie uit. Ze stelde een jong meisje in al den glans van jeugd en schoonheid voor.

Een breed met grillige lokken omschreven voorhoofd, sombere, door lange wimpers beschaduwde oogen en een goed gevormden mond, doch die veel hoogmoed verried, maakar het portret van haar wier gelaat onder het helderelamplicht straalde. Posquères beschouwde dat schoone wezen aandachtig en fluisterde :

— Wee hem die dit schepsel op zijn weg vinden zal !

Hij doorbladerde het agenda zonder er een aanwijzing in te vinden [illegible] den eigenaar te ontdekken. Plotseling ontdekte hij [illegible] [illegible] deurtje.

— Ik zal te Parijs op [illegible] [illegible] de sleutels van de [illegible] [illegible] [illegible] lijken elkander.

— Anderendaags nam Remy Posquères zijne plaats aan boord van de « Schoone Ster » weder [illegible] [illegible] nen. Agab ontving hem ; de kunstenaars teekenden op dat oogenblik een gezicht op de stad.

— Agab, zei Posquères, zorg voor dit beest en laat het niet onder ons komen voor het genezen zal zijn.

— Ik zal [illegible] meester antwoordde het kind.

Tien dagen later scheepten Remy Posquères en de herdershond aan boord van de « Jeanne d'Arc » zich voor het Oosten in. Remy nam voor minstens twee jaar afscheid van de « Conquistadores » der Marne en hij vergat onder uit de lade van zijne schrijftafel de fotografie en het blauwe zakboekje te nemen, die hij op den slootkant nabij het Kasteel der Afgronden vond.

V.

Ellenden.

Het was geen vertrek of zolderkamer maar een echte zolder. Het dak reikte aan eene zijde tot bij den vloer en het schrale licht daalde langs een zoldervenstertje naar binnen. In den hoeker lagen hoopen stroo met stukken [illegible] en [illegible] [illegible] over trokken die tot slaapsteden dienden. Een oude [illegible] [illegible] tafel [illegible] [illegible] van dit armoedig gezin. Aan het dakvenster stond een mager [illegible] bij de laatste schemering van den dag een sneeuwerig en treurigen Decem[ber] [illegible]. Een bleeke vrouw, steunende zich aan den muur vasthoudend, lang[zaam] [illegible] [illegible] van verschillenden [illegible] zaten tegen elkander gedrukt op een der matrassen, ze ondersteunden en verwarmden elkaars zwakke kleinaden. Zij waren droevig en stil. Hun gelaat droeg de sporen van langdurigen honger en onuitsprekelijk lijden.

Op de [illegible] [illegible] man met witte haren en schudde onophoudelijk het hoofd met eene instinktmatige beweging niet ongelijk aan die eener pendule. Als hij sprak was zijne stem dof en men zou gezegd hebben dat hij vreesde gehoord te worden.

Hij was voortaan een arm schepsel dat de kracht niet meer had om te denken of den wil om te handelen. Het verdriet overviel hem, drukte hem teneer tot het nog slechts een schaduw, een zielloos wezen over in de plaats van een levend, werkend mensch die tot liefde en toewijding in staat was.

Het jonge meisje naderde nog dichter bij het zoldervenster ; staande kon zij nog eenige minuten zien om voort te werken, doch na verloop van een kwartier zou het geheel donker zijn en dan werd het voor het arme schepsel onmogelijk haren draad in de naald te steken of de aangeduide streep te volgen.

Hare moeder bewoog zich nog steeds heen en weer over den zolder en bood op die wijze weerstand aan hare ziekte : het[illegible] zedelijk lijden en den honger.

Het sloeg vijf uren op den kerktoren van Saint Sulpice.

Op dat oogenblik begon het te sneeuwen. Ditmaal was het jonge meisje ondanks al haren moed, verplicht het werk te staken.

Zij lei het op de tafel en bleef zoo eenige minuten, met het hoofd achterover en den blik naar de zoldering gericht onbeweeglijk staan.

De koets... [illegible] de moeder haar.

Het jonge meisje wikkelde haar werk in een [illegible] doek en vertrok zonder iets te antwoorden.

Zij was slechts gekleed met een licht katoenen kleedje ; hare blauwe katoenen kousen vermochten hare voetjes niet voor de snijdende koude te vrijwaren, want hare schoenen, welke met grof koord waren dichtgenaaid, trokken op verschillende plaatsen water.

Niets verborg de mismaaktheid der kleine ongelukkige. Een dubbele bult kwam uit haar slecht gemaakt kleedje te voorschijn ; het eenige schoon wat ze bezat waren hare goudblonde haren, die in dikke lokken over voorhoofd en schouders neerhingen en hare groote door tranen bevochtigde oogen, welke eene uitdrukking van goedheid en tevens onderworpen lijden weerspiegelden.

Toen het arme schepsel de sneeuw door het zoldervenstertje zag vallen, dacht ze voorzeker niet dat het zoo vinnig koud was, de sneeuwvlokken vielen rap en dik als zware fantastische golven neer.

(Wordt vervolgd).